

sen af simpel Livrente eller kun paa kort Tid udjat Livrente.

Det er derhos fundet naturligt under Hensyn til de betydelige Ofre, Statskassen hder, at udelukke fra Afgang til Anstalten Personer, som ikke ere forsørgelsesberettigede i Kongeriget, ligesom ogsaa Personer, der oppebære Fattigunderstøttelse.

Til § 4.

Medens det er fundet nødvendigt at henlægge bl. A. de detaillerede Bestemmelser om Indbetalingsmaaden og Indskuddene til et Regulativ, har man dog anset det for rigtig i selve Loven at optage Hovedbestemmelserne om Interessentens Ret til at gjøre Indskud og navnlig fastslaa, at Interessenten skal have den fuldeste Frihed til ved sin Indtrædelse at bestemme, hvorledes han vil yde Indskuddene og indenfor det givne Maximum med hvilke Beløb, medens han paa den anden Side ordentligvis er udelukket fra senere at forandre sin Bestemmelse. Denne Indskrænkning maa man anse for at være af stor Betydning i Henseende til at støtte Interessentens Udholdenhed, ligesom den ogsaa er en Nødvendighed, for at Bestyrelsen kan bedømme, hvormeget af Hjælpefonden der er disponeret over. Man har dog gjort en Undtagelse fra denne Bestemmelse, idet man har anset det for at være stemmende med Anstaltens hele Formaal, at der gives den Interessent, som maatte komme i Besiddelse af en samlet Sum (ved Arv, Gave eller Dignende) Tilladelse til at forudbetale helt eller delvis de af ham tegnede Indskud. Tilladelsen til at forøge sit Indskud har man troet det nødvendigt at begrænde saaledes, at Forørgelsen kun kan finde Sted een Gang og inden den Alder, til hvilken ny Indtræden tilstedes.

Til § 5.

Bestemmelsen om, at Interessenternes Indskud ingenjinde gaar tabt, maa man tillægge megen Betydning, idet den vil virke særlig tilløkkende for Personer med smaa Midler, men med nogen Sands for at spare; men derhos maa Bestemmelsen ogsaa siges at være i god Overensstemmelse med Anstaltens Formaal. Naar Pengene indbrøges i Tilfælde af, at Interessenten døde, før Livrenten blev virksom, vilde man ganske vist være istand til at forøge de Levendes Indskud efter en større Skala, men henjet til, at Interessenten vel i de fleste Tilfælde vil være en gift Mand med Forpligtelse mod Andre end sig selv, kan han ikke antages at ville anvende Pengene absolut egoistisk. Selv om han vilde det, bør imidlertid den foreslaaede

i sit Bæsen filantropiske Anstalt ikke indrette sig paa at tage fra dem, det gaar ilde, for at give til dem, der ere heldige.

Til § 6.

Reglerne om Anvendelsen af den i § 2 omhandlede Hjælpefond gives i denne Paragraph og gaa navnlig ud paa, at Indskuddene med Rente og Rentesrente, efterat Interessenten er fyldt 55 Aar, naar Livrenten skal kjøbes, forøges med et Tilskud fra Hjælpefonden, der i Reglen, naar alle Indskud ere betalte i rette Tid, vil udgjøre 50 pCt. af det opsamlede Beløb, hvormed Livrentens Beløb saaledes forøges. Da det maa være Opgaven saavidt muligt at indrette Anstaltens Benyttelse saaledes, at en Tilbøielighed for Interessenten til at unddrage sig de ved Indtrædelsen i Anstalten indgaaede Forpligtelser modarbejdes, maa man anse det for rigtig, at Tilskudsprocentens Størrelse afhænger af den større eller mindre Stadighed, hvormed Forpligtelserne opfyldes. Man maa saaledes finde det rigtig, at Ophør med at betale det betingede Indskud eller Forsømmelse med at betale Indskuddene i rette Tid have Indvirkning paa Tilskudsprocentens Størrelse, ja endog i visse Tilfælde kunne medføre, at Paagjældende ikke opnaar noget Tilskud. Et andet og virksomt Middel til at afholde Interessenten fra, naar nogen Tid er gaaet, at ophøre med Indskud, vil det derhos være, at de alt indbetalte Indskud ikke strax udbetales, men først komme Vedkommende til Gode paa den Tid, da han ordentligvis vilde have haft Udbytte af dem. De nærmere Bestemmelser herom turde imidlertid rettest have deres Plads i Regulativet.

Da det paa Grund af manglende Erfaring ikke er muligt at tilvejebringe særlige Tariffer for denne Anstalt, har man foreslaaet, at de for Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 gjældende Tariffer lægges til Grund, dog saaledes at der ikke som ved bemeldte Anstalt beregnes et Driftstillæg, idet Statskassen ifølge § 2 afholder Administrationsudgifterne.

Til § 7.

Som alt ovenfor bemærket, har man for at afholde Andre end dem, for hvem Anstalten nærmest er bestemt, fra at benytte Anstalten, sat Maximum af den Livrente, der kan erholdes, forholdsvis lavt, nemlig til 200 Kr. aarlig. Forjaavidt Kommunen imidlertid træder støttende til, har man troet at kunne gaa til 300 Kr. aarlig, idet Kommunens Hjælp maa siges at være tilstrækkelig Garanti for, at den Paagjældende hører til den Klasse, for hvis Skyld man vil yde